

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 291/2019-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. októbra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátkou Mgr. Barborou Hlavatou, SNP 1445/41-9, Považská Bystrica, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 8 C 196/2015 zo 16. decembra 2015, rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4 Co 166/2016 z 9. februára 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 197/2017 z 30. apríla 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. júla 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8 C 196/2015 zo 16. decembra 2015 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 166/2016 z 9. februára 2017 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 197/2017 z 30. apríla 2019 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom podaným na okresnom súde domáhal určenia, že parcely reg. C č. [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] v katastrálnom území [REDACTED] [pôvodne evidované ako parcela č. [REDACTED] zapísaná v PKV [REDACTED] (ďalej aj „pozemok“) patria do dedičstva po jeho nebohom otcovi. Okresný súd rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že návrh sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ ku skutkovým okolnostiam uviedol, že sporný pozemok patril pôvodne jeho starému otcovi. Po smrti starého otca sťažovateľa mala pozemok prevziať ako roľnícky podnik [REDACTED], rod. [REDACTED] (dcéra pôvodného vlastníka), s povinnosťou vyplatiť ustupujúcich spoludedičov. K uvedenému však podľa sťažovateľa nedošlo a pozemok užíval otec sťažovateľa (*„... v rozpore s vtedy účinnou právnou úpravou, avšak v súlade s vôľou všetkých súrodencov...“*), ktorému bolo v roku 1969 vydané na daný pozemok aj stavebné povolenie na stavbu rodinného domu. Po smrti [REDACTED], rod. [REDACTED], v roku 1985 pozemok nebol súčasťou dedičského konania. Do vlastníctva [REDACTED] (syna [REDACTED]) prešiel pozemok na základe dedičskej dohody schválenej Štátnym notárstvom v Považskej Bystrici 19. augusta 1988 v konaní o novoobjavenom dedičstve. Sťažovateľ ďalej uviedol, že nerušené užívanie pozemku trvalo aj po smrti jeho otca, a to až do roku 2008, keď [REDACTED]

██████ predal parcely č. █████ a █████ (vznikli rozdelením parcely č. 362 v roku 2000) █████, ktorý ich v tom istom roku predal █████ a █████, ale už ako geometrickým plánom novovytvorené parcely █████, č. █████, č. █████ a č. █████.

3. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom namietal, že okresný súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. Krajský súd rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil s odôvodnením, že k nadobudnutiu vlastníckeho práva vydržaním otcom sťažovateľa nemohlo dôjsť.

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol z dôvodu, že sťažovateľ nesprávne právne posúdenie spochybňoval skutkovými závermi odvolacieho súdu.

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol: „... na základe doručeného uznesenia Najvyššieho súdu... žiada Ústavný súd o preskúmanie rozhodnutí v jeho právnej veci... nakoľko s daným rozhodnutím nesúhlasí a preto ho odmieta akceptovať.“

Porušenie základného práva vlastníť majetok sťažovateľ odôvodnil tým, že „V liste vlastníctva č. █████... sa uvádza, že █████ je vlastníkom rodinného domu č. █████, na par. č.: █████, na ktorej nie je evidovaný žiadny právny vzťah. Z toho vyplýva, že █████, nemal žiadny právny nárok predat' pozemok pozemkovému kšeftárovi █████, ktorý ho obratom predal rodine █████“. Sťažovateľ tiež odkázal na časti uznesenia najvyššieho súdu a rozsudku krajského súdu, s ktorými nesúhlasí.

Porušenie práva na spravodlivý proces sťažovateľ vidí v nedostatočnom posúdení ním prednesených argumentov v konaní pred všeobecnými súdmi.

5. Sťažovateľ v závere ústavnej sťažnosti predniesol požiadavku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 5 000 €, ktorú odôvodnil dĺžkou konania a z toho plynúcou právnou neistotou vo vzťahu k jeho vlastníckemu právu.

Zároveň navrhol, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napádaných rozhodnutí. Návrh na odklad vykonateľnosti sťažovateľ odôvodnil: „... vzhľadom na právoplatnosť

napadnutého prvostupňového rozsudku... môžu žalovaní iniciovať konania a podnikat kroky k obmedzeniu užívania predmetných nehnuteľností, pričom môj klient ako vlastník stavby postavenej na cudzom pozemku sa bude musieť brániť právne kvalifikovaným spôsobom. Môj klient je osoba, ktorej s ohľadom na jeho zlú sociálnu situáciu hrozí, že by mohol prísť o bydlie...“

6. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti žiadal, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom: „1. Základné právo sťažovateľa vlastniť majetok vyplývajúce z ust. čl. 20 ods. 1, právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu vyplývajúce z ust. čl. 46 ods. 1 a právo na verejné prerokovanie veci v jeho prítomnosti a na možnosť vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom vyplývajúce z ust. čl. 48 ods. 2 Ústavy ako aj čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Najvyšším súdom Slovenskej republiky v konaní sp.zn. 1Cdo 197/2017 porušené B O L O,

2. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky... rozsudok Krajského súdu v Trenčíne... a rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica... sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu v Považskej Bystrici na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť finančné zadostučinenie sťažovateľovi vo výške 5.000,- eur... a 2 úkony právnej služby...“

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

11. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

12. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

13. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

14. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

15. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

16. Porušenie základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), základného práva vlastníť majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy), základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom (čl. 48 ods. 2 ústavy), práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) a práva na účinné opravné prostriedky (čl. 13 dohovoru) sťažovateľ vníma najmä v odôvodnení napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov, resp. v nesúhlase so samotným výsledkom konania iniciovaným sťažovateľom.

Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti označil za porušovateľa svojich práv len najvyšší súd, v odôvodnení ústavnej sťažnosti však vyslovil svoj nesúhlas aj s rozsudkami okresného súdu a krajského súdu (rozsudky okresného súdu a krajského súdu žiadal zrušiť). Ústavný súd v záujme zachovania právnej istoty a s odkazom na § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, pristúpil aj k preskúmaniu týchto rozhodnutí.

K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom okresného súdu

17. Ústavnú sťažnosť proti rozsudku okresného súdu vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv je potrebné odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu.

18. Ako to z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Proti rozsudku okresného súdu bolo prípustné podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v uvedenom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. Treba tiež poznamenať, že sťažovateľ právo podať odvolanie proti rozsudku okresného súdu aj využil.

K namietanému porušeniu práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu

19. Vo vzťahu k splneniu procesných podmienok prípustnosti ústavnej sťažnosti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu vychádzal ústavný súd v zmysle rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika (sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54) z právoplatnosti uznesenia najvyššieho súdu (28. mája 2019), ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa ako procesne neprípustné, a preto dvojmesačnú lehotu na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 124 zákona o ústavnom súde považoval v jeho prípade za zachovanú.

20. V rámci predbežného prerokovania tejto časti ústavnej sťažnosti však ústavný súd so zreteľom na sťažovateľom uplatnenú argumentáciu dospel k názoru, že ústavná sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená, a preto ju odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

21. V súvislosti s tým ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02,

I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody.

22. Ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, z ktorého vyplýva, že právny predchodca sťažovateľa (jeho otec) mal podľa tvrdenia sťažovateľa nadobudnúť sporný pozemok do vlastníctva vydržaním tým, že pozemok užíval od roku 1963 (dedičské konanie pôvodného vlastníka – starého otca) na základe dohody s [REDACTED]. Podľa názoru sťažovateľa pozemok vydržal jeho právny predchodca pokojným, nerušeným a dobromyseľným užívaním.

23. Pri posudzovaní otázky, či mohlo byť napadnutým rozsudkom krajského súdu porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, teda otázky, či označené rozhodnutie nie je zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, je potrebné zohľadniť nielen odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, ale aj napadnutý rozsudok okresného súdu, s ktorým sa krajský súd stotožnil.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

24. Po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd dospel k názoru, že obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov vychádzajúcich

a nadväzujúcich na prvostupňové konanie, a nezistil, že by závery krajského súdu vzhľadom na jeho právomoci (kompetencie) v odvolacom konaní boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku ústavný súd zistil, že krajský súd sa odvolacími námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu.

Krajský súd sa stotožnil s rozsudkom okresného súdu, z ktorého vyplynulo, že právny predchodca sťažovateľa nemohol vydržať pozemok, pretože do ich držby mohol vstúpiť najskôr v roku 1965 (██████████ mala do 2 rokov vyplatiť ustupujúcich spoludedičov, čo však neurobila, pozn.), keďže vtedy platný Občiansky zákonník vyžadoval písomnú formu scudzovacej zmluvy. Ani dobromyseľnosť právneho predchodcu sťažovateľa nebola preukázaná, pretože sám sťažovateľ uviedol, že ██████████ jeho otcovi pozemok nikdy nepredala ani nedarovala, iba mu ho dovolila užívať, z čoho vyplýva, že právny predchodca sťažovateľa si musel byť vedomý skutočnosti, že vlastnícke práva ostali zachované ██████████.

Navyše, krajský súd poukázaním na jednotlivé ustanovenia právnej úpravy platnej v čase užívania pozemku právnym predchodcom sťažovateľa (s. 8 bod 10 napadnutého rozsudku krajského súdu) dospel k záveru, že „*I za situácie, že by neb. ██████████ užíval predmetné nehnuteľnosti oprávnené k uvedenému dátumu a tým by vydržal predmetné nehnuteľnosti pre štát, vznikol by mu len nárok na uzavretie dohody o osobnom užívaní pozemku v rozsahu uvedenom v § 200. Z obsahu spisu však nevyplýva, že by o uzavretie takejto dohody požiadal.*“.

25. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05, III. ÚS 9/2019).

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu

26. Podstatou sťažovateľových námietok proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu je jeho nesúhlas so závermi zdôvodňujúcimi odmietnutie ním podaného dovolania.

27. Sťažovateľ vadu konania v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) videl v tom, že na prejednanie odvolania odvolací súd nenariadil pojednávanie, hoci tak bol povinný urobiť, že nebol riadne predvolaný na pojednávanie a že už okresným súdom nebol rešpektovaný § 118 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (uviedenie zhodných a sporných právne významných skutkových tvrdení).

Sťažovateľ dovolanie odôvodnil aj § 421 ods. 1 písm. b) CSP, a teda tvrdil, že v rozhodovacej praxi dosiaľ nebola uspokojivo vyriešená otázka vzdania sa vlastníckeho práva ako titulu nadobudnutia vlastníckeho práva inou osobou ako štátom (v zmysle Občianskeho zákonníka).

28. Najvyšší súd konštatoval, že odvolací súd nerozhodoval v porovnaní so súdom prvej inštancie na podklade žiadnych nových skutočností, a preto jeho postup spočívajúci v nenariadení pojednávania nebol v rozpore s § 385 ods. 1 CSP (body 13 a 14 napadnutého uznesenia). Najvyšší súd napokon v tejto súvislosti poukázal aj na to, že ani samotný sťažovateľ neuviedol žiadne dôkazy, ktoré by bolo potrebné zopakovať, prípadne dokazovanie doplniť. Najvyšší súd tiež reagoval na námietku týkajúcu sa predvolávania sťažovateľa na pojednávania s tým, že sťažovateľ mal počas celého konania právneho zástupcu, ktorý bol v mene sťažovateľa oprávnený na všetky procesné úkony.

Napokon najvyšší súd konštatoval, že nedodržanie podmienok vyplývajúcich z § 118 Občianskeho súdneho poriadku nemožno považovať ani za účinnosti Civilného sporového poriadku za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (bod 16 napadnutého uznesenia).

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané nesprávne právne posúdenie najvyšší súd celkom jasne a zrozumiteľne poukázal na konkrétne tvrdenia sťažovateľa, z ktorých je evidentné spochybňovanie skutkových záverov odvolacieho súdu.

29. Pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované a ich používanie nemôže týmto osobám zabrániť, aby využili existujúci opravný prostriedok (napr. I. ÚS 4/00; vec Pérez De Rada Cavanilles c. Španielsko, rozsudok ESĽP z 28. 10. 1998). Otázku posúdenia prípustnosti dovolania rieši zákon. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa v prípade, ak zákonné pravidlá dovolanie nepripúšťajú (m. m. IV. ÚS 35/02). Postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označeného práva sťažovateľa (m. m. I. ÚS 156/2018, II. ÚS 465/2017).

30. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd ako súd dovolací v napadnutom uznesení jasne a zrozumiteľne vyjadril dôvody, pre ktoré dovolanie sťažovateľa odmietol. Najvyšší súd v napadnutom uznesení primeraným a v okolnostiach danej veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľom vznesené námietky.

Právny záver najvyššieho súdu v napadnutom uznesení nevykazuje znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým poprel jeho účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010).

31. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 593/2017).

32. Na základe uvedených záverov ústavný súd ústavnú sťažnosť smerujúcu proti uzneseniu najvyššieho súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy

33. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd konštatuje, že jeho porušenie sťažovateľ zrejme namieta v priamej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že napadnutými rozhodnutiami krajského súdu ani najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci nemohlo dôjsť ani k porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Ústavný súd preto aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietol pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu práva podľa čl. 13 ods. 1 dohovoru

34. Pokiaľ ide o časť ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namieta aj porušenie práva na účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom podľa čl. 13 ods. 1 dohovoru, ústavný súd dospel k záveru, že v tejto časti je ústavná sťažnosť sťažovateľa zjavne neopodstatnená, pretože už jej samotné podanie signalizuje, že sťažovateľ má právny prostriedok ochrany ním označeného práva, ktorého porušenie namieta pred národným orgánom.

35. Aj podľa judikatúry EŠLP uplatňovanie práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí nadväzovať na aspoň obhájiteľné tvrdenie (*arguable claim*) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983). Článok 13 dohovoru sa tak vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou

porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131; m. m. III. ÚS 219/2014).

Z citovanej judikatúry ESLP vyplýva zrejma súvislosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s ostatnými právami, ktoré dohovor garantuje. Vzhľadom na to, že ústavný súd dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti v časti namietajúcej porušenie práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti v časti namietajúcej porušenie práva sťažovateľa zaručeného čl. 13 dohovoru je toho logickým dôsledkom.

36. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vo svojej podstate nepredniesol žiadne právne relevantné námietky, ktorými by bol schopný spochybníť závery prijaté všeobecnými súdmi. Ústavná sťažnosť ako celok pôsobí značne nekonzistentne a je v nej iba popísaný skutkový stav z pohľadu sťažovateľa. Pilierom ústavnej sťažnosti je vyjadrenie nesúhlasu sťažovateľa s výsledkom konania, avšak bez riadneho odôvodnenia. Na základe uvedeného mohla byť ústavná sťažnosť odmietnutá aj z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí, keďže v zmysle § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde sú skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd, obligatórnou náležitosťou ústavnej sťažnosti.

37. Ústavný súd považuje za potrebné upriamiť pozornosť sťažovateľa na tú skutočnosť, že pokiaľ sa s právnym názorom všeobecných súdov nestotožňuje, nepostačuje to na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutých rozhodnutí. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (m. m. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (m. m. II. ÚS 465/2017).

38. Ústavný súd vzhľadom na uvedené nezistil žiadnu možnosť porušenia sťažovateľom označených práv, a preto odmietol ústavnú sťažnosť ako celok z dôvodu podľa § 56 ods. 2 písm. a) a g) zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa

uplatnených v ústavnej sťažnosti (priznanie primeraného finančného zadost'učinenia, odklad vykonateľnosti).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. októbra 2019

Jana Laššáková
predsedníčka senátu